Пестили мене Предивні Руки,
Формувала Мова-дивина,
З мелодійних янголиних звуків
Ткалась пісня Духу чарівна.
Наливались силою рамена,
Обрій зору ширився і ріс…
І толі крилатий Геній в мене
Увійшов і до зірок поніс…
І душа жахалася дитинна
Мерехтіння зірок і планет,
Та солодкий був політ орлиний,
Безупинний в невідоме лет.
Геній мовив: — Ось твоя країна,
Поле духу царського твого.
Ти — владар безмежності незмінний,
Повелитель світу оцього!
Хочеш — засяють нові зорі,
Забажаєш — згаснуть всі світи!
Скажеш Слово — і в пустім просторі
Може казка нова розцвісти…
Але є у глибині забутій
Міріяди всесвітів д у ш і;
То Титани, в Тартарі закуті.
Всі вони — твої товариші.
Злий Чаклун зіткав для них тенета
З їхніх снів, пісень і доброти,
Із творінь художників, поетів,
Із шукань, і мрій, і марноти…
Оточив Чаклун той світ химери
Прірвою пітьми і небуття,
В світі тім ніхто не знайде двері
У світи Свободи і Життя…
Чи волієш ринутись у морок,
Щоб далеким друзям помогти,
Щоб розвіять сутінки і горе?!

Дух мій мовив: — Я готов іти!
Засміявся Геній срібнокрилий:
— Лиш такого слова я чекав!
Народися в пітьмі, сину милий,
Серед гроз, прокльонів і заграв!
Дам тобі я Матір-Україну,
Дивну Діву темної Землі,
То — твоє кохання лебедине.
То — твої надії і жалі!
Сповни душу мовою Вкраїни,
Пий до дна страждання гіркоту,
Полюби і творення, й руїну
Всю її — і грішну, і святу!
Слізну думу, буряні походи,
Шибениці, палі і хрести,
Мужність воїв, і дівочу вроду,
І безсилля осягнуть мети…
Покохай окрадену й закуту
Обніми невинну і німу,
Поцілуй тисячолітнє путо, —
І тоді — тебе я о б н і м у…
Ти відчуєш силу і поління.
Ти розвієш морок Чаклуна!
Над безодню — в зірок мерехтінні
Встане доля світу осяйна!
Ти зумій з’єднати воєдино
Зло й Добро, і полум’я, і тлінь,
Тишу Божу й ревище звірине,
І молитву, й грім палахкотінь!
Лиш тоді замучена й закута
Переступить прірву небуття,
Коли міст ти викуєш із пута,
Як Життя сотвориш з Нежиття…
……
Сталось так! І я пірнув у морок…

І минали ери і роки…
І шукав я в клекоті і горі
Знаки Благовісної Руки.
Тьма ревіла.
І шипіли змії.
І росли могили у степах.
Рокотали кобзи. Гасли мрії.
І струпився кров’ю битий шлях.
І до прірви знов беззастережно
Ніс мене жахливий ураган…
І ось там — на боці протилежнім
Я побачив світозарний стан…
То була вона — Вкраїна-Діва
Серед сяйна, в зорях, у вінці.
А довкола — краю вільне диве
Море трав і квітів пагінці…
І її у коло замикали
Душі ясні вірних козаків,
Звуки дум, і мрії, і хорали,
І кохання тисяч Матерів…
Тут, де я, — кривавилися грози,
І стогнала змучена земля…
І, тамуючи столітні сльози,
Я почув глаголи іздаля:
— Любий сину! Бачиш — та безодня
Сповнена терзань і німоти!
Прірва та ковтає всі народи,
Всі повстання, мрії і мости!
Вже пора! А шляху все немає!
І його відкриють лише т і,
Хто полюбить пекло серед Раю
І Буття у Вічнім Забутті!
Суджено це Синові Вкраїни!
Я тобі допоможу, іди!
Понад світом сонним і тривожним

Через прірву небуття гряди!
І сяйнула в небі блискавиця,
І забута пам’ять вирина…

УКРАЇНО — ЗОРЯНА СЕСТРИЦЕ!
УКРАЇНО — МАТІНКО ЗЕМНА!

Воскресайте, злийтеся докупи
Понад перепонами століть!
Кості матерів, козацькі трупи,
Оживайте, у життя ідіть!
Ляжу я над прірвою страшною,
Творячи дороги і мости,
Від того падіння наді мною
Небувалі спалахнуть світи!
Йдіть по серцю,
по чолу,
по грудях!

На тім боці — Заповітний Край!
Час останній!
Поспішайте, Люди!
Нене Україно!
Поспішай!

9 січня 1977 р.